

Sygnatura akt I ACa 68/19

Prawomocnym postanowieniem

z dnia 25.03.2021 r., (k. 215)

sprostowano oczywistą omyłkę pisarską

postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie.

26 marca 2021 r.

Kierownik sekretariatu

I Wydziału Cywilnego

Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

mgr Sylwia Kędziorek

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie Wydział I Cywilny w składzie:

Sędzia: Leon Miroszewski (przewodniczący)

Sędzia: Krzysztof Górski

Sędzia: Małgorzata Gawinek

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Emilia Misztal

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2021 roku w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa L. N.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezes Sądu Okręgowego w S.

o zapłatę

na skutek skargi powoda o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 października 2015 roku, sygnatura akt I ACa 567/15

postanawia:

I. odrzucić skargę o wznowienie postępowania;

II. zasądzić od powoda na rzecz Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 4.050,00 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania, odstępując od obciążania powoda pozostałymi kosztami należnymi z tego tytułu;

III. przyznać adwokatowi M. M. kwotę 5.400,00 (pięć tysięcy czterysta) złotych, powiększoną o należny podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na dzień 16 października 2017 r. skarżący (powód) L. N. złożył skargę o wznowienie postępowania w sprawie z jego powództwa przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Okręgowego w S., która zakończyła się prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 października 2015 roku, sygnatura akt I ACa 567/15.

Skarżący upatrywał podstawy wznowienia postępowania w art. 403 § 2 k.p.c., tj. w wykryciu takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. W ocenie skarżącego, którego stanowisko zostało doprecyzowane w piśmie przygotowawczym reprezentującego go pełnomocnika z urzędu, ową okolicznością, a zarazem środkiem dowodowym było wydanie przez Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowienia z dnia 19 lipca 2017 r., sygnatura akt I Co 267/17, w którym Sąd ten oddalił jego wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia przeciwko Skarbowi Państwa – Staroście (...).

W odpowiedzi na skargę o wznowienie postępowania pozwany Skarb Państwa – Prezes Sądu Okręgowego w S., zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, wniósł o jej odrzucenie na zasadzie art. 410 § 1 k.p.c., ponieważ nie została ona oparta na ustawowej podstawie, względnie, z ostrożności procesowej, o jej oddalenie, a w każdym z powyższych rozstrzygnięć o zasądzenie od powoda L. N. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

Podstawy wznowienia postępowania zostały wymienione w art. 401-403 k.p.c. Jedną z nich jest wykrycie takich faktów lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.). Taką podstawę wskazał też powód w swojej skardze. Termin do jej wniesienia na tej podstawie wynosi 3 miesiące od dnia, w którym skarżący dowiedział się o podstawie wznowienia (art. 407 § 1 k.p.c.). Jeśli przyjąć, że owo „dowiedzenie się” należy łączyć w niniejszej sprawie z wydaniem przez Sąd Okręgowy w S. powołanego w skardze postanowienia z dnia 19 lipca 2017 roku, sygnatura akt I Co 267/17, to wskazany termin został zachowany.

Jeśli idzie o fakty lub dowody, mogące być podstawą skargi o wznowienie postępowania, to przyjmuje się, że chodzi o takie z nich, które istniały w czasie trwania postępowania w sprawie, której dotyczy skarga o wznowienie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2004 roku, V CZ 2/04).

W niniejszej sprawie skarżący powołał się na orzeczenie, które ma być - według niego - dowodem stanowiącym podstawę wznowienia, które jednak zapadło już po wydaniu prawomocnego wyroku w sprawie, której dotyczy skarga. Środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 21 lutego 1969 roku, III CZP 63/68 – zasada prawna, OSNC 1969, nr 12, poz. 208).

Niezależnie od tego, skarżący, zarówno w treści skargi, jak i podczas rozprawy, nie potrafił wskazać żadnych faktów, które miałyby być wskazanym przez niego dowodem wykazane. Z pewnością nie należy do tej kategorii okoliczność, że – według skarżącego – nie ma miejsce artykułowana w uzasadnieniu wyroku w sprawie, której dotyczy skarga o wznowienie, możliwa droga postępowania, która pozwoliłaby powodowi na uniknięcie szkody, której naprawienia dochodził w tamtym postępowaniu. Jak wolno sądzić, powodowi wydaje się, że dowód w postaci postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie I Co 267/17, przesądza o nietrafności kwestionowanego obecnie przez powoda

poglądu prawnego przedstawionego w uzasadnieniu wyroku w sprawie, której dotyczy skarga. Powyższe z pewnością nie może być podstawą skargi o wznowienie postępowania.

Zgodnie z art. art. 410 § 1 k.p.c. skarga o wznowienie postępowania, która nie jest oparta na ustawowej podstawie, podlega odrzuceniu. Ma to miejsce także wtedy, gdy skarżący wprawdzie przywoła jedną z wymienionych w Kodeksie postępowania cywilnego podstaw wznowienia postępowania, jednakże w rzeczywistości podstawa ta nie zachodzi w danej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2020 r., sygn. akt III CZ 18/20). Wobec tego należało postanowić jak w punkcie I.

Rozstrzygnięcie o kosztach zostało oparte o art. 98 § 1 k.p.c. Wobec przegranej przez powoda w całości postępowania ze skargi o wznowienie postępowania należało zasądzić od niego na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 4 050 złotych, zgodnie z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Skarżącemu przyznano adwokata z urzędu, toteż wobec jego wniosku i oświadczeniu o braku pokrycia kosztów udzielonej pomocy prawnej w jakiegokolwiek części, należało przyznać temu adwokatowi, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, kwotę 5 400 złotych, zgodnie z art. 99 k.p.c., przy zastosowaniu § 8 pkt 7 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Krzysztof Górski Leon Miroszewski Małgorzata Gawinek